

Obolenska S. O.

Group SHT-220b

National Technical University "Kharkiv Polytechnic Institute"

Supervisor – PhD holder, Associate Professor Ahibalova T. M.

INTERCULTURAL TOLERANCE AS A BEHAVIORAL MODEL OF QUALIFIED TRANSLATORS

Intercultural understanding combines the emotional sphere of another reality perception and adaptation to the principles of social and cultural life, and consequently, it is a tool for their interaction. The fundamental problems of intercultural communication were developed long before it became a separate branch of scientific knowledge by Aristotle, Leibniz, Hegel, Humboldt, Kant. Descendants have identified and generalized the basic concepts of the general theory of languages interaction due to the ongoing rapid process of social, emotional, and cognitive development of society. In recent decades, scholars have proposed an interpretation of the principles and essence of intercultural communication given the content of components that should contain this concept: intercultural competence, intercultural sensitivity, intercultural etiquette, intercultural erudition, intercultural tolerance.

Firstly, the emphasis is on the nature and specifics of cross-cultural language behaviour. Potebnya emphasized that language is the only sign by which we recognize people (Potebnya, 1993). Since language and culture are interrelated, language acquisition cannot be separated from cultural knowledge, and the influence of these two spheres of human life on each other is mutual. Secondly, it is obviously with a particular focus on the qualities associated with the features of non-verbal communication that the speaker must have, among which are often mentioned flexibility, adaptability, empathy, respect, tolerance, friendliness. If for the rest it is extremely important, for the translator it is a requirement for professional ethics.

Intercultural tolerance among behavior patterns is an extremely important component since problems can arise when either the speaker or the receiver or both are ethnocentric in their communication. Awareness of the potential impact of ethnocentrism will be valuable to translators when dealing with clients from different countries since their perceptions of norms and traditions differ from their standards. The essence of the notion of intercultural tolerance is declared through its constituents and revealed through the means of verbal and non-verbal behaviour. Thus, according to researchers [1], the structural components of intercultural communicative tolerance are:

a) cognitive criterion (understanding of the essential and structural aspects of tolerance, awareness of one's own rights and the rights of other people, as well as knowledge of the features of conducting an equal dialogue);

b) evaluative criterion (attitude towards the concept of tolerance, the rights of other people, as well as the differences between the characteristics of one's personality and the personality of the interlocutor);

c) motivational and value criterion (attitude towards the development of tolerance as a valuable characteristic of the individual);

d) reflexive criterion (recognition of oneself as a tolerant person);

e) activity-oriented approach (revealing of the desire for an equal dialogue, the use of methods of tolerant interpersonal and intercultural interaction, as well as the manifestation of reactions to differences between the characteristics of one's personality and the personality of the interlocutor).

When it comes to translation standards, we would like to note that it is appropriate to talk about branch standards and professional requirements, but not about standards of thinking and cultural clichés. The national standard outlines the requirements for the competence of the translator in general terms [2]. In particular, it is said that the translation must meet the requirements of the

customer and reproduce the original text in content, meaning, and design; the terminology of the translation should correspond to the essence of terminological units in the original text; the translator must follow the uniformity of terms, names, symbols, abbreviations; the translator must be competent in all the languages he uses during the translation.

Present-day translators must understand that mastering lexical, grammatical, stylistic skills of the target language is not an end in itself for effective cross-cultural dialogue, this requires awareness of the essence of the material and spiritual worlds that have become transmitters of cultural meanings, that is, cultural codes are necessary. Based on this, theoretical knowledge should be complemented by practical skills so students must understand what, when, to whom, and how to say. To develop such abilities, it is necessary to study the target language in the context of the country where it is spoken. In this way, the translator creates his intercultural sensitivity, which is traditionally associated with «the emergence of gaps due to cultural distance and can affect the adequate understanding of the message, and their compensation during translation (naturalization of the text)» [3].

REFERENCES

1. Бекетова А. П. Формирование межкультурной коммуникативной толерантности студентов телекоммуникационных специальностей в образовательном процессе ВУЗа: дис. на соискание уч. степени канд. пед. наук: спец. 13.00.08 «Теория и методика профессионального образования». Екатеринбург, 2018. 202 с.
2. Кваліфікація та сертифікація перекладачів. Загальні вимоги [Електронний ресурс]. Київ: Всеукраїнська громадська організація «Асоціація перекладачів України», 2008.
3. Мальцева К. С. Міжкультурні непорозуміння і проблема міжкультурного перекладу: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філософ. наук: спец. 09.00.04 «Філософська антропологія, філософія культури». Київ, 2002. 20 с.

Онищенко С. І.

група 353

Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка

Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Буренко Т. М.

ПОНЯТТЯ ГЕНДЕРУ У СУЧАСНИХ ЛІНГВІСТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ

Останні десятиліття ХХ ст. позначилися активним розвитком гендерних досліджень. Зокрема отримав розвиток такий науковий напрям, як гендерна лінгвістика. Розглядаючи особливості гендерних досліджень у лінгвістиці, необхідно насамперед звернутися до самого поняття «гендер».

Гендер визначається як комплекс угод, що регулюють біологічну стать як громадську діяльність [9]. Соціолог Е. Гідденс стверджує, що якщо стать має відношення до фізичних, тілесних відмінностей між жінкою і чоловіком, то поняття «гендер» акцентує на їх не тільки соціальних, а й на психологічних та культурних особливостях. Відтак, якщо стать індивіда біологічно детермінована, то рід (гендер) є культурно і соціально заданим [5]. За словами Б. МакЕлхіні, сучасна наука визнає, що гендер не є властивістю, якою людина володіє, або чимось, що належить людині [10]. Швидше гендер може бути визначений як певна сукупність дій індивіда, продиктована соціальними установками та культурними традиціями цього суспільства.

На початку ХХ ст. гендерні аспекти мови та комунікації зацікавили лінгвістів зі світовим ім'ям у мовознавстві (Е. Сепір, О. Есперсен, Ф. Маутнер), хоча на той час їх праці у цій галузі ще не склалися у самостійний напрям. Мова стала розглядатися у зв'язку з суспільством і людиною, що перебуває в ньому; з'явилися нові напрями у мовознавстві –